

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA
(ENTITAT OBRERA)

Barcelona, desembre de 1989

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDUSTRIA

Rda. de la Universitat, 7, 6è, 2a.
Tel. 302 48 87 - 301 19 49
08007 BARCELONA

SUMARI :

Editorial

Resposta a una pregunta

La Continuitat

+

Posarse al Dia

Nota Constructiva

+

El CADCI des d'uns Ulls
INTERESSATS i Profans

+

Una Altra Poètica

Un Barri de la Meva Infància

+

El CADCI, un nom de llegenda

Parlem de Catalunya

+

Delenda Catalunya ?

Els Esports del CADCI.

+

Dolça Terra

Una manera d'ésser

EDITORIAL

GLOSSA

Amb motiu de l'aparició d'aquesta ACCIÓ tornem a dirigir-nos als consocis i a l'opinió en general.

Recordem que aquest novembre s'ha complert el cinquè aniversari del començament de la nostra reivindicació judicial de l'edifici de la Rambla de Santa Mònica. Defensem el que és nostre, som persones d'una peça i amb conviccions, creiem en la veritat i en la integritat del poder judicial.

A la fi hem aconseguit desembussar el camí del nostre plet i després d'haver-ho garbellat molt, amb algunes provatures i insistències, i canviant de sistema, entre l'advocat Sr. Arderiu, autoritats pertinents i aquesta junta directiva, hem netejat el camí que porta a la resolució, ara es ben llis i lubricat amb la nostra suor.

Tant el govern central, com la sindical UGT, amb tota la força de què disposen i amb evident mala fe contra una Entitat Catalanista, la nostra, el "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", la propietat del nostre edifici no es pot discutir.

I així hem arribat al període "probatori". L'Administració Civil de l'Estat, representada per l'advocat de l'Estat, se'n va per la tangent com vulgarment es diu, ambigüitats, res. Fan com els éstruços, posar el cap sota l'ala. . . Abans de concloure el tràmit d'al.legacions, i tenint en compte que l'ocupació de l'immoble per part de la UGT s'havia produït després de la demanda i la citació, considerem necessari interposar una nova demanda directa contra la UGT i demanar que estimant-la és declarar que aquesta sindical està mancada de títol i dret per ocupar i gaudir de l'immoble que és propietat del CADCI. A l'enans es demana l'acumulació d'aquesta demanda amb la que s'ha seguit contra l'Administració Civil de l'Estat per evitar que en cada una es pogués dictar sentència contradictòria, tot depent de la resolució de la jutgessa.

Mentre, prometem continuar lluitant sense defallir i tenir paciència: la raó és nostra.

Només resta donar les gràcies a qui ens ha ajudat i ens ajuda, i així ho fem molt agraïts.

LA JUNTA DIRECTIVA

RESPOSTA A UNA PREGUNTA

Passats deu anys des de la promulgació de la Constitució, i pròxim a acomplir-se un període igual de vigència de l'Estatut de Catalunya, cal fer balanç dels resultats de l'aplicació d'ambdues Lleis.

Evidentment, un balanç complet ultrapassaria els estrets límits d'un article periodístic, per la qual cosa renuncio deliberadament a fer-ho i em limitaré, de forma esquemàtica, a aventurar la resposta a la pregunta políticament més important que, en aquests moments i amb la perspectiva d'una dècada, es pot plantejar sobre la vigència dels esmentats textos fonamentals.

La pregunta és aquesta: L'aplicació de la Constitució i de l'Estatut, han satisfet l'aspiració multisecular de Catalunya de ser un poble amb els seus drets reconeguts i amb possibilitats d'afirmar-los en el futur?

Perquè la finalitat dels textos constitucionals, pel que fa a la construcció autonòmica, era, precisament, la de satisfer l'esmentada aspiració. No es pretenia aconseguir una simple descentralització administrativa, i això ha de quedar ben clar, sinó dotar Catalunya d'un autogovern que li havia de permetre d'afirmar la seva identitat i d'optar per una política pròpia i diferenciada en l'àmbit de l'Estat.

Ningú no pot posar en dubte això que acabo d'afirmar. La

voluntat dels constituents, traslladada al Títol VIII de la Constitució és d'una claredat meridiana.

Hi ha un moment, després del 23-F, en què es pretén esmenar i tergiversar el sentit explicitat diàfanament en la Constitució, i sorgeix la LOAPA, que no és altra cosa que un intent de redefinir a la baixa allò que ja era definit a la Llei fonamental.

En anul·lar quasi totalment la LOAPA, el Tribunal Constitucional confirma la lectura inicial de la Constitució tal com l'hem feta i acabem de raonar en les línies precedents.

L'esperit amb què es va projectar la LOAPA, però, s'ha mantingut en vigor i ha intentat d'obrir-se pas, sovint amb èxit, per camins menys explícits.

Vegeu sinó les lleis de bases, que ho reglamenten tot i buiden les autonomies de qualsevol possibilitat de desenvolupar-les. Vegeu sinó com les competències exclusives esdevenen, de fet, competències compartides. Vegeu sinó l'ampliació del concepte d'unitat de mercat per buidar totalment de sentit les competències en els àmbits econòmics. Vegeu sinó la concessió de subvencions per part de l'Administració central en matèries que són competència de l'autonomia. Vegeu sinó la utilització de la integració a la CEE per recuperar competències transferides a l'Administració autonòmica.

Vegeu sinó el seguit de recursos que, amb efecte suspensiu, ha interposat el Govern central contra normes del Parlament i l'Administració de Catalunya.

I així un llarg etcètera que ens obliga a respondre negativament la pregunta que formulàvem al principi.

S'imposa, per tant, una rectificació franca i clara que no sembla inclosa en els propòsits dels qui ostenten actualment el poder central.

Fa pocs dies, el Ministre del ram, el Senyor Almunia, ha afirmat públicament que "la discussió sobre noves competències ha passat de moda".

Una afirmació de tal mena és preocupant quan encara hi ha passos pendents d'efectuar, quan no s'ha arribat a una fórmula definitiva de financiació i quan la Constitució deixa oberta una porta a l'assumpció de competències per delegació del poder central.

¿ És que l'autonomia depèn d'una cosa tan provisional, transitòria, capriciosa i frívola com és la moda?

Si la rectificació no arriba, podrem parlar d'una gran ocasió perduda.

Joaquim Xicoy i Bassegoda

Palau del Parlament,
15 de novembre de 1989

LA CONTINUÏTAT

El Centre es formà el 1903 per facilitar la formació del dependent de comerç, en l'aspecte professional i en el patriòtic, en l'esportiu i en l'assistencial. L'objectiu sempre ha estat la formació global i completa dels milers d'homes i dones d'aquest sector de la producció.

Malgrat els anys i, sobretot, malgrat el forçat parèntesi de la dictadura (1939-1975) crec que aquesta preocupació continua essent viva i la necessitat també. Simplement cal analitzar quins són els problemes i les aspiracions que bateguen entre aquest nucli de treballadors.

Si ho fem descobrirem que existeix una necessitat constant d'aprendre el maneig de noves generacions d'ordinadors que s'introdueixen en el camp del comerç i possibiliten unes formes de treball i de servei superiors.

Heus ací, doncs, que l'actualització professional continua essent, i cada dia ho és més, una exigència per al treballador del comerç.

Així mateix, és també una necessitat l'esport que actua d'element d'equilibri entre la vida del treball i la indispensable forma física.

Finalmente, és també una necessitat la formació d'una personalitat política o, si voleu, cívica o simplement patriòtica, que empeny la

persona a sentir-se un element actiu de la comunitat nacional a la qual pertany.

El Centre té davant seu un primer problema: recuperar l'estatge perquè és seu i el necessita per actuar.

A més, li cal reprendre la formació professional, la dimensió esportiva i la creació de consciència patriòtica entre els treballadors del comerç.

La necessitat és viva i per això es manté el Centre.

Cal incorporar-hi joves dependents i posar-se a la feina, perquè justament el que voldrien els enemics fóra que esperéssim a resoldre el just problema de la devolució de l'estatge per a llançar-nos a l'activitat.

El Centre és viu perquè la raó per la qual es creà també, ho és, per això cal donar proves contínuament, senyals que es mou.

Joaquim Ferrer

del Grup Català del Senat

Vestíbul del nostre edifici any 1915

Posar-se al dia.

És notori que els canvis socials i de comportament dels joves, fan pensar que es tendeix a una estandardització dels propers models de comportament social. No es pot pretendre que la gent que puja admeti els sistemes de vida de fa 50 o 60 anys; el materialisme, que s'ha apoderat de totes les formes del viure quotidià, ha fet fer marxa enrera a allò que abans era idealisme i esforç col·lectiu. Avui, l'individu és el tot, no hi ha més Déu que el jo. Avui, els polítics, que són mirall per a la societat, de pobres passen a rics, ben a l'inrevés d'antany, que neixien rics i acabaven pobres, com més d'un honorós exemple que podríem citar. (Salvant, naturalment, les excepcions que podrien comptabilitzar-se).

Ara, i ací, es fa difícil unir els dos models que s'enfronten. Cal que entenguem que unes formes s'acaben i unes altres les vénen a substituir. No podem valorar si un és millor o pitjor que l'altre, però sí que podem estar ben segurs que, com ha succeït en altres èpoques, són totalment diferents. En tot cas, la història ho dirà.

És molt possible que aquesta nova societat no sigui del tot conscient on menarà el camí que ha emprès i que no tingui la visió de fins a quin punt és manipulada pels poders, fàctics? polítics? gran capital a nivell mundial? que mouen els comportaments i les modes. Pot ser que tampoc s'adonin que a poc a poc, acabaran menjant tots el mateix, assistint als mateixos espectacles i, fins i tot, els arribaran les suficients pressions ambientals per manipular-los els propis pensaments. És molt fàcil, penso, que no se'ls mostri mai cap imatge polític/religiosa per fer-los enfrontar contra ningú, però se'ls farà lluitar i se'ls explotará tota la vida amb el miratge d'un benestar, que molt pocs aconseguiran, més o menys com ha estat sempre.

De moment sols podem congratular-nos que amb els nous corrents s'han acabat les periòdiques guerres que, al món de la raça blanca, tan sovint se'ns plantejaven.

Penso, també, que al nostre CADCI, el dia que la justícia faci justícia i, una vegada posats de nou en marxa activa dins el nostre estatge, caldrà estudiar la manera d'atendre les necessitats que té el món d'avui (món de la dependència mercantil i treballador en general).

Les nostres seccions d'antany, tan ben incrustades en la societat durant el primer terç d'aquest segle i, que tan bé saberen trobar el seu lloc en cada esdeveniment, han sabut evolucionar sempre al compàs del temps (no podem oblidar que del 1903, data de la nostra naixença, fins al 1939, moltes foren les situacions canviants). Cal, doncs, començar a pensar a què podrem dedicar la nostra presència en la societat que s'apropa. En primer lloc, on no s'ha ofert cap canvi, almenys en el món capitalista que hem escollit, o ens ha escollit, és la protecció al món laboral en general, en aquella persona que posa interès a independitzar-se o a escalar millors llocs en la professió que hagi triat. No crec que aquesta persona pugui acollir-se a cap sistema sindical dels que avui funcionen, ni a la protecció de les institucions. Aquest pot ser el nostre primer objectiu, ja que després de tants anys de fosc no ha perdut vigència, l'assalariat no necessita sindicat ni institucions, cal, això sí, informació i assessorament, cosa que el CADCI ja oferia en els seus temps de plena activitat; també caldrà actualitzar les altres seccions autonòmes que constituïen la nostra massa social i, naturalment, caldrà crear-ne de noves d'acord amb els temps. Penso, en primer terme, en com encarrilar el que s'ha donat a anomenar la societat del lleure.

Doctors i empenta no h'a de faltar a vegades veiem, i ens dol, la part de la joventut anodina i que ens defrauda pel seu comportament asocial, però sempre hi ha, com tostemps, la minoria que s'esforça i avança per damunt de la població indiferent a tot.

Lluís Urpinell

Nota Constructiva

Pròxima la incorporació a la vida ciutadana del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria (CADCI), la junta actual creu que és el seu deure sol·licitar al poble de Catalunya i a l'obrerisme mercantil en particular, la seva afiliació a la nostra Entitat, que tants serveis féu a tota la classe obrera, tant en l'aspecte laboral com cultural.

Amb aquesta finalitat, si ens feu confiança, sou pregat d'omplir la butlleta que s'acompanya i fer-nos-la arribar.

Volem fer-vos sabedors que a part de la modernització que correspongui a cada una de les seccions que ja funcionaven, seran incorporades al nostre projecte altres seccions que la situació actual requereixi, com ara les de lleure, assessorament fiscal i laboral, etc.

Esperem la vostra incorporació associativa a la nostra Entitat a fi de posar en marxa aquesta empresa que volem que sigui de tots, i ja només quedarà pendent del veredict de la Justícia que no dubtem que ens serà favorable per ser de dret i legal fer-ho. .

La Junta Directiva

**EDUCACIÓ - MUTUALISME - COOPERATIVISME
- FOU ÉS HI SERÀ EL CADCI**

del CADCI han sortit homes de gran relleu

Nom.....

Domicili

Tel.

Professió

Edat

Quota mensual que abonaré Ptes

voluntària

(Idem si es tracta d'empreses, cooperatives o entitats)

El CADCI, des d'uns ulls interessats i profans

El meu bon amic Joaquim Núñez --bon amic, malgrat la diferència d'edat que ens separa-- m'ha insistit tant, de paraula i per escrit, en la petició d'un article per a la revista del CADCI, que em semblaria una descortesia desobeir-lo. Sobretot quan qui m'ho demana es una persona que ha cregut tant en el nostre país i que tant ha lluitat per aconseguir-ne les lli-bertats.

Amb aquestes paraules no vull correspondre, només, a la coneguda amabilitat de Joaquim Núñez sinó que, d'alguna manera, enllacen amb el tema que voldria exposar en aquestes breus ratlles. I que no és sinó un intent d'aproximació a allò que fou el CADCI des d'uns ulls, alhora, interessats i profans, perquè el CADCI deixà d'existir, desgraciadament, fa mes de cinquanta anys i, per tant, les generacions més joves només en tenim notícia a través dels testimonis orals que hem pogut recollir, de la geografia urbana que encara ens en parla i dels estudis que els historiadors han fet, tant referits a la pròpia entitat com a algunes de les personalitats de la Catalunya republicana que s'hi van forjar.

Des d'aquests ulls interessats i profans, allò que més crida l'atenció del CADCI es la seva capacitat per configurar i aglutinar una certa manera d'entendre el catalanisme popular i la seva capacitat per unir, en una sola entitat, la reivindicació social, la preocupació cultural, el compromís patriòtic. ¿De quina mena de pasta estaven fets els homes del CADCI que eren, a la vegada, obrers reivindicadors dels seus drets, ciutadans amb notables preocupacions culturals, patriotes que no defugien ni

el compromís ni l'acció? No es tracta de mitificar el retrat-robot que pugui sortir d'aquestes preguntes, sino de fer una aproximació a aquest arquetipus per entendre millor no solament la força d'aquell catalanisme popular, al qual ja m'he referit, sinó l'entramat sociològic i ideològic que el feia possible, el pes d'uns obrers --perquè el CADCI era i és una entitat obrera-- que havien abandonat ja la temptació aïllacionista preconitzada pels més radicals dels llibertaris però que, alhora, mantenien encara l'esperança d'una certa utopia, si voleu, tan simplificada com aquest eslògan de "la caseta i l'hortet" que no deixa de ser una aspiració social-demòcrata "avant la lettre".

De fet, l'existència, l'èxit i la capacitat d'influència del CADCI en la vida pública de Catalunya és el fruit d'un llarg i, com tots, complicat procés de maduració del moviment obrer. Per exemple, la seva vocació Social prové d'una tradició reivindicativa que ja al segle XIX havia provocat aixecaments i aldarulls. La seva sensibilitat cultural enllaça amb dues realitats immediatament precedents o, fins i tot, paral·leles. D'una banda, la pervivència d'una pràctica sindical que feia del militant no un simple cotitzant sinó un ciutadà que havia ingressat en una associació obrera i que, pertant, havia de procurar per al millorament dels seus i d'ell mateix. De manera que --reconec que és una simplificació potser excessiva, però certament gràfica-- havia de deixar de beure i havia d'aprendre l'esperanto. Hi havia, en aquest sentit, una mística que, poc a poc, es va anar convertint en una cultura; una cultura específica amb

noms puntals com Pio Baroja, per posar un exemple. D'una altra banda, hi havia els ateneus obrers que tanta importància havien tingut i tenien i on havien impartit classes personalitats tan importants com Pau Vila o Pere Coromines.

Tot això, naturalment, ha canviat i no sempre per anar a pitjor. Per exemple, ara ja no existeix una cultura --millor: uns productes culturals-- exclusivament obrers, perquè, afortunadament, l'accés als béns culturals ha estat una conquesta característica de l'Europa de la segona meitat del segle XX, sobretot, a les societats més avançades. És clar que moltes vegades la possibilitat real d'accedir a aquests béns no vol dir que aquest accés es faci realitat de manera que a les societats menys avançades d'aquesta Europa, de la qual ja formen part àmplies masses de població, pateixen un profund procés de colonització cultural, via televisió, o simplement de aculturació, és a dir, de manca d'estímul i d'interès pels temes culturals.

Parlar del CADCI, doncs, ens pot portar a parlar de moltes coses, a intentar un conjunt de reflexions que ens donarien més llum sobre aquest passat del nostre país, del que encara desconeixem tantes coses i del que ens interessa, sobretot, tot allò que ens ajudi a comprendre els problemes d'ara. "Qui perd els orígens, perd la identitat" deia aquell vers de Raimon, tan bonic, tan encertat. Podríem afegir-hi que qui perd els orígens també perd l'oportunitat d'entendre el present i, sobretot, d'encarar el futur amb una certa solvència.

Agustí Pons

UNA ALTRA POÈTICA

Del Tao-te-king a les roses de Hafiz, tot es troba a punt per a l'oreig d'Orient, perfumat de molsa i d'herbes cremades a les estepes solitàries on rutila l'ull de la veritat com un safir sinistre. El plaer hi rau veritablement mentre hom ho conta, car, com és sabut, el plaer del llenguatge és la seva veritat, i així ho assegurava, amb algunes variants, el xinès vocacional Ernest Fonollosa, l'amic d'Ezra Pound. Queien, llavors somriures com cascades de perles. D'aquí, d'aquesta posició preferent, era fàcil deduir tot l'Univers.

Després d'ayò vaig llegir poemes llatins, amb escabrositats i esclaus rentant-se les dents amb orins. Menjaven, també, cigrons, provocant grans riallades a Plaute, que va escriure el **Pultafagònides**, que vol dir literalment menjador de cigrons. Els romans es trencaven de riure. Sonaven les flautes acompanyant la dansa de les prostitutes de Barcelona o de Paestum.

Immediatament vaig veure el gran mirall el Francèsc Josep de llargues patilles al Hofburg de Viena, amb fantasmes elegants que desapareixen presagiant la caiguda de l'Imperi tot seguint el curs blau del Danubi vers Buda-Pest. L'església de Mathies i el Parlament, reflectint-se a les aigües del riu, sorgien de sobte. També era possible veure la façana del número 10 del carrer Tánesis Mihaly. El senyor Razeda habitava precisament a Buda (ho deia l'escriptor Gyula Krúdy) i quan a la nit tornava al seu domicili, es trobava freqüentment amb els reis d'antany que emergien dels murs de pedra. Razeda es llevava cortesament el capell quan es veia cara a cara amb Mathias o davant l'ombrívol Segimond de Luxemburg, amb la seva barba negra. Era possible encara escoltar

Inauguració Oficial Casal CADCI 8-5-1915

el tret de la pistola de Mayerling i contemplar el cos sense vida del rei Lluís II de Baviera.

Tot això es troba clos en la naturalesa de les coses, car el temps i les coses es troben fosos entre ells per a tota l'eternitat.

Mai però, ho havia sentit dir. El seu sentit dinamitarà altres poètiques repartides per les províncies literàries. Bastarà obrir la porta i entrar a dins. Així ho espero.

JOAN PERUCHO

fes que els teus fills i nets
siguin educats al CADCI

UN BARRI DE LA MEVA INFÀNCIA

Jo vaig néixer a la Ronda de Sant Pau-Paral·lel, un barri ben estimat i típic de la Barcelona del primer quart de segle. Era el Montmartre Barceloní, i, pel dir de la gent, la tercera ciutat d'Europa de l'espectacle després de París i Viena. I és ben veritat que quan arribava el crepuscle vespertí, sorgia un nou món de l'espectacle ple de vitalitat i d'energia.

De sales d'espectacles n'hi havia un bon munt per escollir: APOLO, NOU, VICTÒRIA, (abans SORIANO, que al defora hi havia un orgue que tocava abans de començar la funció i dels seus tubs en sortien notes un xic dissonants), el COMIC, el CONDAL (abans ONOFRI), i solament havíeu de travessar l'Avinguda del Paral·lel per a trobar Cafès Concerts i Music-halls, com POMPEYA, NOVELTY, ROYAL, L'AS, SEVILLA, BATACLAN, amb adorables cupletistes. Seguien les terrasses de cafès, la del Chicago, Rosales, La Tranquilidad (lloc de reunió dels àcrates), l'ESPAÑOL que va popularitzar en Josep Santpere i anys més tard els Vienesos, i no cal oblidar el SALÓ ARNAU que la cupletista Raquel Meller va fer popular amb els seus ramells de violetes.

El Paral·lel feia via cap als carrers de Sant Pau i Nou de la Rambla i continuava Rambles avall fins al Teatre Principal o Principal Palace per a convertir-se en un local de revistes, i en aquest teatre ens donà a conèixer el "chansonnier Maurice Chevalier i la "vedette Mistinguet".

Moll del carbó o Terra Negra. On ara hi ha la jungla d'asfalt aleshores hi ha via grans magatzems, no coberts, que contenien muntanyes de combustible, i en arribar el crepuscle del dia, apareixien siluetes femenines, de dubtosa joventut, que per unes mòdiques monedes prometien les gaubances d'un món poblat d'hurfs.

Aquell món de l'espectacle del nostre vell Paral·lel ha desaparegut i no en queda gairebé res d'allò que havia estat. Però encara, avui, m'embadaleixo contemplant el contorn de les TRES MARIES (xemenies de la fàbrica d'electricitat que llençaven torterols de fum cap al cel), que són les TRES REINETES del meu barri i que inamovibles recorden un temps que ja no tornarà més.

Jo anava a l'Escola del Districte sisè, situada al carrer del Carme-Plaça del Padró. L'escola fou escollida en un barri obrer, o sigui, l'edifici annex a la capella romànica de Sant Llützer de l'Hospital de Mesells.

El meu professor era el senyor Pere Vergés i Farrés. Era alt, escardalenc, ulls esbrinadors, cabells pentinats cap enrere, una corbata de llacet i unes ulleres que el feien un professor de gran saber, i en veritat que ho era. Tenia el costum de prémer-se els narius amb la punta dels dits polze i l'índex. Quan li preguntaves quelcom, abans de respondre't, et mirava de fit a fit, sempre amb aquells ulls esbrinadors que et colpien. Es passava la mà pel front, després ens assabentàrem que patia de migranyes que s'apoderaven del seu sistema nerviós. Malgrat tot era una visió fugaç.

Jo el vaig estimar molt i estic en la creença que ell també tenia bons sentiments per mi. I un bon dia va dir-me que jo havia estat un dels escollits per a representar l'escola. Jo vaig començar a tremolar, ben porugament, i vaig respondre-li: Senyor Vergés, Vostè sap, com jo mateix, que no he tingut mai la nota d'excel·lent i que n'hi ha d'altres que en són més mereixedors. I el senyor Vergés va respondre'm: Tu has merescut un primer notable pels teus mèrits i en pots estar ben content. Però encara no t'he dit la missió que t'encomana l'escola. Veritat que la millor qualificació que has obtingut és l'assignatura d'Història de Catalunya? Resposta meva: sí, senyor Vergés. Doncs prepara't a repassar la Història Nostra perquè t'hauràs de presentar en un concurs que organitza la Mancomunitat de Catalunya.

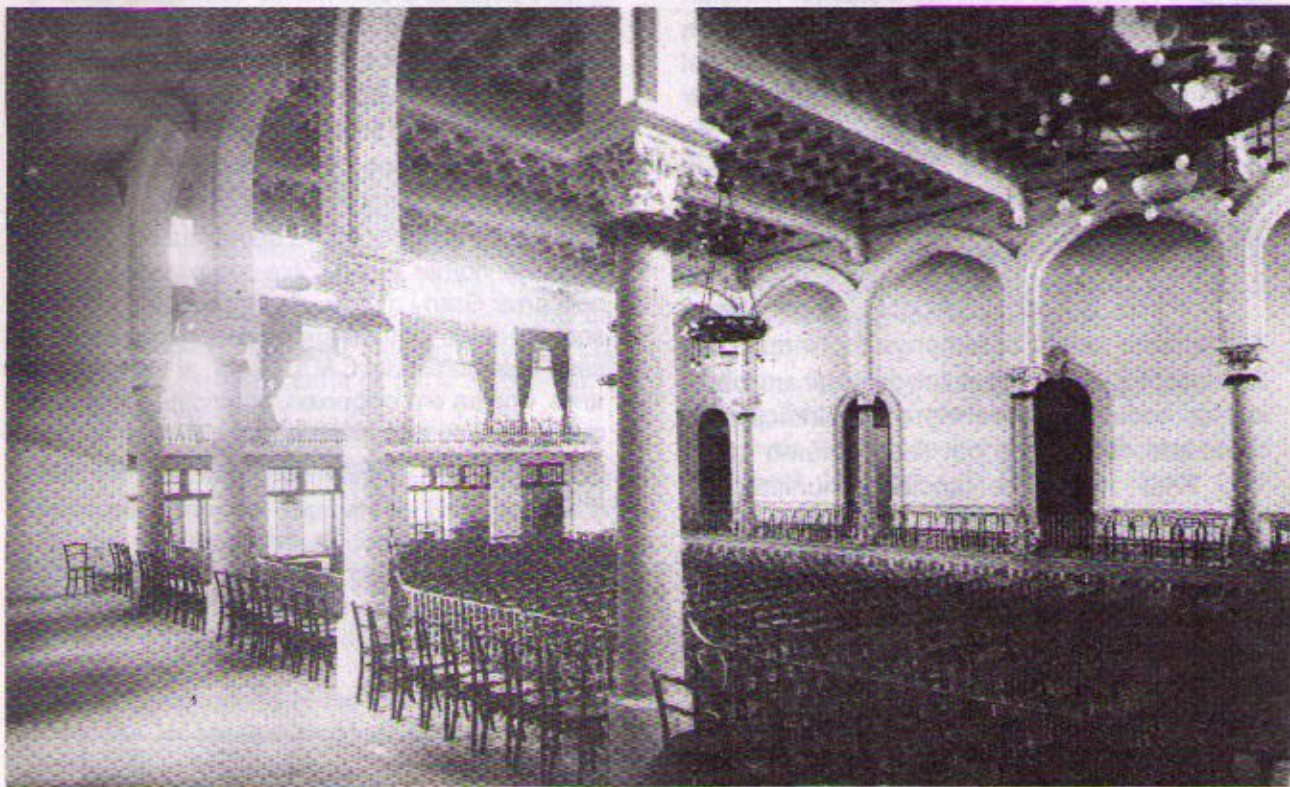
I va arribar el gran dia, jo vaig fer via cap al Palau de la Diputació. Asseguts en unes cadires hi havien els senyors examinadors d'Història, tot ordenant llibres que hi havien damunt les taules. I jo em deia, cal tenir coratge per a respondre les preguntes que et faran, i a tu Quimet, te'n falta un bon xic. Varen cridar-me, ho hagueren de fer dues vegades. Jo ja cercava una taula per amagar-me al dessota. Però obediènt i encomanant-me al bons déus vaig avançar fins a asseure'm a la cadira que estava davant de la taula. Jo mirava el senyor que la presidia. Duia unes ben bones barbes, ben cuidades, això sí, les celles cren espessès i poblades. Malgrat el munt de pèls que poblaven la seva cara, tenia l'aspecte de ser un bon senyor. Portava ulleres, tot plegat era una persona que et feia sentir molt de respecte i segurament en devia saber molta d'Història de Catalunya. I el senyor examinador va mirar-me de fit i va dir-me: Escolta noi, tu estàs ben espordit, per què? Són les meves barbes que et fan venir una por, que domina tot el teu ésser? I jo, veient que es tractava d'una persona posseïdora d'una gran cortesia, li vaig respondre, amb una veueta que ni jo mateix la sentia: No ho sé. Perdoni'm senyor.

I el senyor de la cara peluda va dir-me: Bé, doncs imagina't que jo sóc el mestre i estem en una aula de la teva escola. No facis cabal si la meva barba és d'un color ben negre i molt tupida. Tu també la pots imaginar que és de color cendrós i que sent espessa tu la veus amb moltes clarianes. Jo estava un xic més animadet, però veia de retull que feia girar molts fulls d'un llibre d'Història. De sobte em va preguntar: Digues si saps quelcom del dia més trist per a Catalunya: L'ONZE DE SETEMBRE DE 1714. I jo hauria saltat d'alegria. Adéu a la tremolor de la Por!. Si aquesta és la pàgina de la Història de Catalunya que coneixia millor! Àdhuc a l'anar a fer "nones" m'agradava d'agafar el llibre d'Història que narrava els esdeveniments de la nostra Pàtria i m'adormia i en somnis veia els 26.000 homes que assetjaren Barcelona, eren dos formidables exèrcits coalitzats, l'espanyol i el francès. Els defensors de la Capital del Principat vorejaven 6.000 homes! I el dia 11 de setembre de 1714 es veieren obligats a acceptar la capitulació després d'una anyada i quaranta dies de setge. I el mariscal Duc de Berwick i Liria va dir: Quina glòria hauria adquirit aquesta Nació si tan obstinada defensa l'hagués feta a favor del seu Rei!...

I el professor de la barba es possà molt cofoi i va abraçar-me ben fortament. Varen donar-me dos premis: un diploma i una llibreta de la Caixa amb una entrada de 25 pessetes. Aleshores les llibretes eren un xic més llargues.

I ara, quan arribo a la finalització d'aquest escrit, m'adreço als senyors Joan Guitart i Agell i Josep Laporte i Salas, Honorables Consellers del Departament de Cultura i d'Ensenyament, per a demanar-los que no s'oblidin que els nois i noies que van a l'escola, tenen el deure d'aprendre i conèixer la Nostra Història, i d'Història només n'hi ha una.

Joaquim Nuñez i Roig.

Sala d'Actes l'any 1915

El CADCI, un nom de llegenda

No puc fer res més sinó evocar uns records personals del CADCI, meres referències d'infància i d'adolescència. Quan va esclatar aquella revolta militar, seguida d'una revolució molt mal girbada per als interessos nacionals de Catalunya i d'una guerra que vàrem perdre, jo tenia catorze anys. Tanmateix, havia viscut amb interès, gràcies a l'ambient de casa meva i gràcies, suposo, a una inclinació innata, els esdeveniments polítics i socials que hi havia hagut des de la caiguda de la Dictadura. Ja aleshores, Macià era un nom màgic per a mi i no vaig parar fins que, un marrec encara, vaig poder tocar-li la mà sortint d'un míting electoral al Teatre del Bosc. Aquest detall no voldria dir gaire res si no fos il·lustratiu de l'adhesió il·lusionada dels meus pares envers Macià, dins aquella onada immensa de reconeixement popular que la seva figura i la seva actuació coratjosa havien suscitat.

Doncs bé, el CADCI formava part, en certa manera, de l'aurèola de Macià, almenys tal com en parlava el meu pare. D'aquí ve que sempre més, el CADCI hagi estat per a mi, un nom de llegenda. Però al cap dels anys, en afrontar d'una manera adulta les raons del meu nacionalisme, vaig veure quin paper crucial va tenir el CADCI al seu temps, i vaig comprendre el motiu de l'hostilitat amb què el distingiren i encara el distingeixen els enemics de Catalunya.

Perquè el CADCI representa l'obrerisme català o, almenys és l'intent més important que ha estat fet de tenir un obrerisme nacional, entremig d'un sindicalisme cenetista, desbordat per l'anarquisme foraster, i el marxisme social-comunista espanyolitzant. Això ho vaig saber molt bé pel meu pare, també. A Ribes de Freser, on jo vaig néixer, el meu pare havia estat militant (com diem avui) del Sindicat Únic; però en

baixar a viure a Barcelona, perquè s'havia quedat sense feina, i veure el carés que agafaven les coses, va desar el carnet. A l'empresa en la qual treballà tot seguit, primer de mossò i després de cobrador, -una empresa de sederia de molt nom, avui desapareguda-, hi havia gent del CADCI. Era l'època de la Dictadura i per al meu pare, admirador enyorat de la línia d'obrerisme de Seguí i de Layret, ja assassinats perquè feien nosa als dos extrems, se sentia representat pel CADCI, tot i que ell no arribava a "dependent". En venir la República, i veure les bestieses que feia la FAI, ja mestressa per la violència, de la CNT, la confluència amb el CADCI es féu tota natural, tant per al meu pare com per a molts altres treballadors catalans com ell, identificats, alhora, amb la persona i l'obra de Macià. Per aquest eix ascendia un obrerisme català que havia d'ésser la garantia de les nostres possibilitats d'independència com a poble.

La mort de Macià truncà, com sabem, aquest procés i d'altres, tot i que de moment no ho semblés. La nit del 6 d'Octubre de 1934, el meu pare entrà a la meua habitació, amb la mare, i de sobte s'agafà el front i posà el cap, ben ajupit, a la barra dels peus del llit. Jo encara estava despert i sentia les canonades llunyanes, dins el silenci de la nit. Vivíem a peu pla del terrat d'una fàbrica, en la qual teníem casa de franc, perquè estant-hi la guardàvem. Des del terrat tampoc no se sentia ningú en tot el veïnat, només algun cotxe que passava rabent pel carrer Gran i al fons, de tant en tant, el brogit sord del canó. Una d'aquelles canonades vessà la sang dels herois del CADCI i ara, al cap de tants anys, encara em colpeixen, pit endins, perquè sé que eren el so dels martells que clavaven la caixa que contenia les despulles d'aquelles nostres llibertats.

Joan Triadó

31 de desembre de 1989

LLUITA PER LA RECUPERACIÓ DEL CADCI

PARLEM DE CATALUNYA.

Els amics del CADCI em demanen una col·laboració escrita, però no em diuen de què haig de parlar i diu que ho deixen al meu juí.

Què millor, doncs, que parlar d'una cosa tan nostra com és Catalunya?

I què és Catalunya.?

Per a mi, Catalunya és la terra que ens ha vist néixer, és la terra en què estem vivint i, en fi, és la raó de tota la nostra vida.

I també és treball, és cultura, és poesia.

Catalunya ha estat sempre una terra de pas i la majoria de corrents humans que des del Nord d'Europa ha fet camí, bé pacíficament, bé a sang i a foc, cap a terres del Sud d'Europa, han emprat les terres catalanes per a portar a cap el seu camí, deixant-nos-hi les seves emprentes, de les quals ara, encara, n'hi ha moltes restes, concretament les que ens varen deixar els grecs i els romans.

A les meravelloses ruïnes d'Empúries, dels grecs, hi podem oposar els molts monuments romans que encara queden dempeus i encara hi podem afegir les nombroses i boniques obres d'art gòtic, tot ben escampat a tort i a dret de les terres catalanes, que ens parlen d'un passat ple de gestes i de fets que són els que han ajudat a forjar bona part de la nostra manera d'ésser.

Catalunya, doncs, sempre ha estat oberta a tota mena de corrents immigratoris, a anades i a tornades, a esdeveniments, i de tot plegat n'ha copsat la part més bona i l'ha feta seva i, fins i tot, en altres moments, n'ha fet tramesa ben lluny de les terres catalanes i, al seu torn, ha portat l'empremta catalana enllà de tot el Mediterrani i enllà del Pireneus.

Com oblidar, per exemple, que la majoria de Còdis marítims que regulen les lleis marítimes d'altres Països, foren fonamentats en el primigeni Codi marítim català, o sigui en el Llibre del Consolat de Mar que Catalunya havia posat en ús pels voltants de l'any 1260?

I remarquem també el fet que no fa pas tants anys que les quatre barres catalanes senyore javen tota la Mediterrània i arribaven a moltes

altres terres foranes d'Europa.

Es lògic, doncs, que els catalans ens sentim satisfets de la nostra terra, que ens l'estimem i que no ens agradi que ens la assetgin amb l'ànim de malmetre-nos-la.

I que és bonic que sapiguem defensar-la, però fent-ho d'una manera cabal, sempre amb sentit i amb seny, aquest seny hereditari que fa que abans d'emprendre una acció ens hi pensem dues vegades i que ens meni cap al que es consideri més just.

Es per això que no s'haurien de produir mai actes i aldarulls com els que determinades minories, pretesament nacionalistes, porten a cap aprofitant diades tan nostres com la de l'Onze de Setembre, escridassant, cremant ensenyes, encara que no siguin la nostra de les quatre barres, i que no tenint-ne prou llancen projectils contra els vidres dels establiments, i llancen per terra i cremen o destrueixen objectes d'ús públic.

Aquestes persones no en són pas de catalanes, per més nacionalistes que ens vulguin fer creure que són, perquè els catalans, àdhuc els més nacionalistes, han de saber imposar la seva raó amb seny, i sense renegar mai de la seva condició de catalans, fer-ho d'una manera fonamentada, entenimentada, tal com és el caràcter nacional català, mai amb cridòries ni males paraules, que el ser ben parlat no vol pas dir ser covard.

Volguer palesar el catalanisme o el nacionalisme d'una forma grollera i poc civil·litzada, no va amb l'esperit veritable dels catalans que no som ni podem ser mai grollers o barroers.

Estimem Catalunya, posem-la ben enlaire en els nostres fets i pensaments, defensem-la d'injúries i de mals tractes, però sempre amb seny, amb fonament de causa i de llei, amb aquest seny català que és reconegut arreu, fins també per molts que indirectament podríem considerar enemics nostres.

No sé pas si aquesta col·laboració plaurà als amics del CADCI i si serà adient al que esperaven, però almenys vulguin veure que he estat i estaré sempre al seu costat.

Joan Borrás i Ferrer

Setembre del 1989

DELENDIA CATALUNYA ?

Conservat la llengua és conservar la identitat. Recordeu que tots els que l'han atacada volien fer-nos desaparèixer com a poble, per això ho han provat tantes vegades, amb tanta duresa i intensitat com han pogut.

Els que obren així no són normals, per força tenen malalt l'esperit, no és possible voler privar de la natural expressió a tot un poble o nació i estar ben equilibrat. És una cosa tan natural en un petit, aprendre la llengua de la seva mare, que té cura d'ell i l'ensenya a viure, o sigui a anar pel món. Com pot haver-hi gent tan baixa que obstaculitzi o privi amb maniobras lletges o per la força un dret tan natural i lògic? Han de portar molta bilis al cos, voler privar de la identitat a una persona al lloc on ha nascut és un crim.

Bilis d'heretatge, això és molt, però molt dolent, és un costum, no surt per anàlisi, surt espontani, brota en qualsevol estació de l'any.

Sempre, abans i ara, hi ha hagut sembradors de bilis i odis. Per a nosaltres el més gran, i incomplidor de paraula i de tractes es diu Felipe V.

Aquest individu no complia pactes i encara menys tractats. No era ell sol, sinó la major part dels que exercien el mateix ofici de rei, sobirà, emperador o títol semblant, eren absoluts en el seu mandat, els voltaven i "ajudaven" una colla de "validos", favorits i tota la colla del sí senyor, amb els corresponents mercenaris. D'això sempre n'hi ha agut.

Ara l'adsolutisme, absolutisme al descobert, no es practica, per això hi ha eleccions democràtiques però aquestes no poden evitar que els elegits en facin de les seves i actuïn amb els parents, amics, companys de partit, practicant el tràfic d'influències i, a més, fastiguegin tant com puguin a qui no coincideix amb la seva manera de pensar, ens apliquin un finançament insuficient, sense ajudar gens a normalitzar l'ús de la nostra llengua tan castigada en successives etapes, especialment l'última, de la dictadura franquista, dificultant que TV3 arribi a València i que la TVV arribi aquí, procuren entrebancar la celebració de les nostres festes tradicionals, quan tractem de col·laborar en la governació d'Espanya se'ns rebutja, com si no forméssim part del mateix estat, etc, etc. Tot això és demostrar mala voluntat, tot això em recorda que a la història de la Roma Imperial va haver-hi un senador, de nom Cató o Catone, que en finalitzar els seus discursos al senat deia sempre **Delenda Carthago**, o sigui, destruir Cartago encara que hagués estat parlant dues hores seguides del preu de les patates al mercat. Això succeïa en temps de les guerres púniques.

Aquí, per ara, ningú ha dit **Delenda Catalunya** però molts espanyols obren d'una manera que ho sembla, només ens volen per pagar impostos i per poder-nos manar.

Nosaltres el que volem és dialogar amb serena reflexió, no es pot fer la contra sistemàticament per costum. Parlant, dialogant la gent s'entén, emmudint no es va enlloc, si algú t'allarga la mà no fiquis la teva a la butxaca.

Tots podem opinar amb tant de respecte com es pugui. Tinguem opositors, fins i tot adversaris, però no busquem mai enemics, això va per tots, per ells i per nosaltres. Però això d'anar sempre dificultant una concòrdia, desvirtuant l'Estatut, rebaixant tot el que poden del que ja tenim constitucionalment concedit, guanyat i escripturat, d'això ja n'hi ha prou.

Això ja no és continuar un mal costum, tampoc aplicar un sistema equivocat, és una mania i s'ha de fer entrar en funcions un bon psiquiatre, si es tractés d'una sola persona aniria bé, crec, però són tantes que no hi ha prou metges, desgraciadament és una mania molt estesa i ha estat molt promocionada. D'aquí rau el mal de tot l'afer: hi ha gent interessada a viure del colonialisme i no de l'esforç natural del treball. Els agrada només manar.

Contra aquesta malaltia, la "Hipermania", teràpia d'efectes immediats no n'hi ha cap, es recomana paciència, resistència i no defallir, protestar sempre a l'abús de torn, protestar sempre fort però correctament, la raó sempre sura i el sentit comú acaba imposant-se.

ELS ESPORTS DEL CADCI

Pavelló de Mar del CADCI any 1914

El desenvolupament del nostre Centre era, per mitjà de les seves sis Seccions permanents Autònomes, d'un gran prestigi i eficàcia. Una d'elles era la **SECCIÓ PERMANENT D'ESPORTS I EXCURSIONISME**. La seva finalitat era crear una joventut sana i físicament forta. Totes les seves activitats eren dirigides per un grup de socis elegits per portar a bon terme aquesta tasca. Us exposaré detalladament les funcions de les seccions esportives i la pràctica de cada una d'elles i el lloc on es solien practicar durant els anys 1916 fins al 1936.

CLUB DE MAR: Edifici flotant instal·lat al Moll dels Pescadors o del Relotge. Es disposava de Canots de Passeig, Iols, Outrigger i Esquifs. Els nostres vogadors conquistaren campionats de Catalunya i d'Espanya. També participaren en els d'Europa, durant els anys vint a Itàlia al llac COMO, la tripulació era formada per Rigol, Boronat, Vallonrat i Martí com a vogadors, i com a timoner, Raldiris.

CLUB DE NATACIÓ: Organitzava festivals, campionats de Natació i de Waterpolo. El grup de direcció de la natació el componien els germans Rius, els també germans Nicolau Gallés i Queralt, i el waterpolo el dirigien els Rognoni, Vila, Lossantos, Umedas, Vallribera, Morató i Serinyà.

FUTBOL, ATLETISME, BÀSQUET: Camp d'esports al carrer Badal, servei de dutxes i vestidors. Es practicaven els tres esports esmentats i també la lluita a corda, en què fòrem campions els anys 1920, 1921 i 1922. Els practicants d'aquestes activitats i membres del grup de direcció eren els Ral, Deulofeu, Masgrau, Garcia, Mullor, Turró, Solé, Fàbregas, Estany, Pintó, Pinyol, etc.

GIMNÀS, BOXA: Al nostre local de propietat de la Rambla de Santa Mònica disposàvem de dues sales per a la gimnàstica sueca i la de boxa, amb tota classe d'aparells especials, com també uns pushing i sacs per a l'esgrima de la boxa. Remarco els professors de gimnàstica, com Albert Berglund, Joan Trigo i el de boxa, Ramon Larruy. Es donaven classes de gimnàstica i de boxa en l'horari següent: als matins, de dos quarts de vuit 7:30 h. a dos quarts de deu 9:30 h., i als vespres de les 7 hores fins a les 10 de la nit. S'havia organitzat un equip de 24 gimnastes dirigits pel professor Trigo, feien sortides per la comarca, feien exhibicions de gimnàstica amb el propòsit de

propagar-la a la joventut, perquè milloressin d'aquesta manera la seva forma física.

La direcció d'aquestes seccions anava a càrrec dels companys Ral, Mas, Llorach, Mullor i Viñals, assessorats pel professor Sr. Trigo.

RUGBI, BEISBOL: Als terrenys de l'Hipòdrom de Barcelona, situat a Can Tunis.

TENNIS: Als terrenys de la Fuixarda, on hi havien dues pistes. Els Valls, Vila i Casanelles formaven el grup de direcció.

PATINATGE: Es practicava al nostre local, els dissabtes i diumenges a la tarda, sempre que no fessin espectacles o bé actes cívics a la gran sala d'actes.

EXCURSIONISME: Sortides periòdiques a diversos llocs, pràctiques d'escalada i d'esquí de muntanya. Entre d'altres, formaven part del grup de direcció i havia en Benet i en Gabanyach. Cal remarcar com a anècdota i valoració dels companys components dels grups de direcció, que durant la dictadura del 1923, en la qual el CADCI va ésser ocupat (tal com ho està actualment per gent que res tenen a veure amb ell), els companys nostres, Germans Rius, Lluís i Nicolau Gallés, Martí Planes i Vicents Esquiroz, foren els qui varen fundar els Clubs de Natació Montjuïc, amb local social al Bar Chipiron del Paral·lel, que s'estrenà a la piscina de Montjuïc, i el Club Mediterrani, a Sants, al carrer Vallespir.

Avui són dos clubs de primera categoria. Altres companys de les seccions esportives representaren el CADCI en organitzacions oficials, com al Comitè Català d'Esports de la Generalitat i també a la Federació Catalana d'Atletisme com també la Unió Catalana de Federacions Esportives (UCFE), tot això l'any 1934.

Fem entre tots que torni ben aviat a les seves activitats Autonomistes, Cíviques i Culturals el nostre volgut CADCI.

Pere Viñals Sansa

DOLÇA TERRA

Rústega Armentera, poble del meu pare,
planes i planúries confegint la cara
franca i riallera de l'Alt Empordà;
terres on l'espiga punteja sardanes
quan s'ajoca l'aire de les tramuntanes
i a la mar les barques surten a pescar.

Beneïda terra de la meva mare,
amb les fonts calentes que llavors com ara
són prou remeieres, l'olla fan bullir;
del Vallès fadrina, Caldes encisera,
m'ets l'arrel materna i ets, com l'Armentera,
part del meu llinatge, la meitat de mi !

Dos plançons de la gran Catalunya,
dues llàgrimes sobre el meu pit
quan l'encís dels capvespres m'allunya
d'aquest món ple de lluita i neguit.

Els meus jocs ombrejà la palmera,
dida negra els meus somnis bressà,
tinc la carn una mica estrangera
però el cor cent per cent català !

Dolça terra dels pares i els avis,

fes-me digna de tu sempre més;
que el somriure no em fugi dels llavis,
que no em cegui l'afany de diners !

Fes-me humil com el cuc i la guatlla,
deixa'm net de rancors l'esperit
i una mica marcida l'espalla
per l'esforç i el treball i el delit.

Un estel i una rosa boscana
siguin sempre el meu somni d'infant;
fes que balli amb la teva sardana,
fes que plori amb el teu "Emigrant".

Que no em deixi posar més cadenes
que les cintes del teu lligabosc;
que no em temptin palaus ni sirenes . . .
Sóc ocell de planúria i de bosc.

Beneïda i dolça terra dels meus avis,
que algú quan jo em mori me n'ompli les mans
per sentir-la meva, i amb la mort als llavis
dir-li com l'estimen tots els catalans !

Lina Casanovas

6 d'Octubre del 1.934

Una Manera d'Ésser

Crec que els catalans no hem sentit mai vocació de "Sindicalistes Professionals", però sí d'avançar sempre socialment, en el sentit d'associació, constituint gremis a tots els nivells d'activitats i estaments, autodefensant-nos els que treballem, que pràcticament som tots.

Fou el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, Entitat Obrera, no pas Sindicat, l'exponent d'aquesta manera d'èsser, molt nostra, ideològicament liberals, treballadors, somniant sempre en el progrés, el millorament intel·lectual i material amb arrelat sentiment nacionalista. Preferim raonar, discutir evita enfrontaments que només porten a aguditzar les lluites de classes: com més directament s'entenguin el treball i l'empresa millor anirà tot. Els últims 60 anys de conflictes i guerra civil han de servir per a alguna cosa.

El CADCI, sempre va saber ser al seu lloc, evitant molts disbarats, el fruit d'anys de treball no es pot destruir perquè sí a mans dels que només volen fruir i no penses que amb un esforç constructiu i honrat es crea una riquesa que és indiscutiblement de qui l'ha guanyada treballant. El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, va ésser construït, estructurat així per treballadors, no per

sindicalistes pròpiament dits, gent que volia assegurar-se una millor manera de viure i augmentar els seus coneixements. Es treballa per millorar i tenir una estabilitat, fent sacrificis és com els companys que ens van precedir pogueren adquirir, "pagant-lo", l'edifici de la Rambla de Santa Mònica i on muntaren una organització social, cultural, autonomista, mutual, esportiva etc. etc.

Tot això és nostre amb tota legitimitat, no ho vàrem fer per regalar-ho al primer desconsiderat de torn que li agafi l'antull, es digui com es digui, Franco, Ramo del Ejército, Falange, Govern Central o Unió General de Treballadors.

Hem estat víctimes d'una espoliació, l'immoble ubicat a la Rambla Santa Mònica Núm. 10 és propietat del CADCI, ocupat altra vegada sense cap dret ni justificació com no sigui llei ara, això m'agrada i m'ho quedo o potser voler esborrar del mapa una entitat Catalanista, ja que segons diu la UGT: "No comparteixen la nostra opinió respecte al CADCI d'abans de la nostra guerra civil", i nosaltres hi afegim: ni tampoc l'opinió mundial sobre la propietat privada.

Ja en el transcurs de la guerra civil la UGT, a

l'empar d'un decret d'en Largo Caballero, que obligava tothom a afiliar-se a la dita sindical, van intentar fer-se amos del CADCI. Només van aconseguir l'afiliació forçada de bastants membres d'una sola secció, d'Organització i Treball, les altres activitats o seccions van continuar igual. Al Centre no van poder ficar-s'hi mai en absolut, fins i tot la caixa contra l'atur forçós va restar al Centre i la secció citada va canviar el nom pel d'Acció Social continuant la seva vida dintre el CADCI. Es a dir, el CADCI romania completament independent, això és el que no volen perdonar. El famós decret no els va valer.

La major part dels socis eren al front lluitant per guanyar la guerra i la UGT interpretava el conte de la lletera: volien administrar una victòria que no va arribar mai, la UGT i tots els que posaven el seu anagrama juntament amb "Col·lectivitzat", "Comissat", "Intervingut" o cosa semblant, són els que inconscientment van fer que tot es perdés.

Per fi passen anys, massa, alguns han perdut la memòria, va tornar la democràcia a Espanya d'una manera millor del que ens podíem pensar, Catalunya va recuperar l'autonomia i l'esperança ens fa creure en el futur. S'ha fet una Constitució que per consens es basa en el poder judicial, tothom està sotmès a les seves lleis: persones, societats, institucions, àdhuc

els governs, estatal i autonòmics. I ara nosaltres ens preguntem, per què se'ns tracta tan malament? També entrem en la Constitució, que també la vàrem votar, se'ns atropella en benefici de la sindical UGT i aquesta es fa el sord, i tot i sabent que no te raó de cap mena ni cap dret sobre l'edifici en qüestió, va actuar amb tota prepotència, era en el temps en què festejava amb el PSOE i passà al totalitari fet consumat. Se'n va ben aprofitar.

Devant el poder judicial el CADCI insisteix demanant justícia, en un procés que incomprendiblement es va allargant, i les esperances, les il·lusions i els drets dels supervivents del Gloriós CADCI. Del 1936 es compliquen pel pas dels anys.

Cridem l'atenció d'aquest cas als tribunals de Justícia, a les nostres Autoritats Autonòmiques, creiem en la Democràcia, però ja seria hora que actuessin i amb suport legal evitessin que aquesta Democràcia deixi d'ésser escarnida i de ser solament una paraula buida sense contingut real.

Josep Mª Roig
2 Juny 1989

Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria

BARCELONA

ESCOLES MERCANTILS CATALANES

Assignatura de Anglès 1er (9 a 10)

Curs de 1923 a 1924

En Joan Vilari Font alumne de l'esmentada classe, ha obtingut la puntuació de non en els exàmens celebrats en el dia de la data.

Barcelona 20 de Juny de 1924

EL PROFESSOR,

Hannet Valls

- I.—La puntuació inferior és 0 i la màxima 9. La puntuació per aprovar una assignatura és 5.
II.—Aquesta papeleta d'exàmen és nul·la si no hi figura el segell de les Escoles Mercantils Catalanes.

El CADCI es cultura i fà ciutadania